

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 335/2020-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] a [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpených advokátom JUDr. Petrom Belicom, M. R. Štefánika 36, Martin, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7 C 32/2011 z 27. júna 2016, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 31/2017 z 30. novembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 122/2018 z 11. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Petrom Belicom, M. R. Štefánika 36, Martin, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 32/2011 z 27. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 31/2017 z 30. novembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 122/2018 z 11. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v procesnom postavení žalovaných boli stranou v konaní o neúčinnosť právnych úkonov vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 7 C 32/2011. Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol, že právne úkony (vo výroku bližšie špecifikované kúpne zmluvy) sú proti žalobcovi neúčinné. Proti tomto rozsudku podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovatelia podali proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktoré odôvodnili tým, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami, nedostatočne zistil skutkový stav, nenapravil procesné pochybenie okresného súdu, ktorý im neumožnil nahliadnúť do pripojených spisov, a nesprávne vec právne posúdil. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov odmietol ako neprípustné.

3. Podľa názoru sťažovateľov sú rozhodnutia – napadnutý rozsudok okresného súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu, ako i napadnuté uznesenie najvyššieho súdu svojvoľné, arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Všeobecné súdy sa dôsledne nevysporiadali so všetkými ich námietkami a pri odôvodnení svojich rozhodnutí sa natoľko odchýlili od procesnoprávných predpisov, že podľa názoru sťažovateľov došlo z ich strany k odopretiu spravodlivosti a porušeniu ich v bode 1 označených základných práv podľa ústavy, práva podľa dohovoru, ako aj charty.

4. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovatelia pokračujú v polemike so všeobecnými súdmi o tom, k akým skutkovým a právnym záverom mali dospieť. Vzhľadom na jej skutočný obsah (nesúhlas sťažovateľov so závermi všeobecných súdov) ju možno považovať v podstate za ďalšie pokračovanie v ich argumentácii uplatnenej pred všeobecnými súdmi, čím podaná ústavná sťažnosť nedosahuje potrebnú ústavnoprávnu intenzitu.

5. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 11. 12. 2019 sp. zn. 6 Cdo 122/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30. 11. 2017 sp. zn. 8 Co/31/2017-1008 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 27. 6. 2016 sp. zn. 7 C/32/2011-926 porušil základné právo [redacted]... a [redacted]... zaručené článkom 47 Charty základných práv EÚ (2012/C 326/02), článkom 46 ods. 1 a článkom 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 27. 6. 2016 sp. zn. 7 C/32/2011-926 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30. 11. 2017 sp. zn. 8 Co/31/2017-1008 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR z 11. 12. 2019 sp. zn. 6 Cdo 122/2018 a prikazuje Okresnému súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7 C/32/2011, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

[redacted]... a [redacted]... sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 375,24 € (2 úkony právnej služby po 177 € - prevzatie a príprava

zastúpenia 7. 4. 2020, sťažnosť 17. 4. 2020; 2x režijný paušál po 10,62 €), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Petra Belicu..., a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

10. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

12. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

Právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, podľa čl. 47 charty, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 32/2011 z 26. júna 2016

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. V danom prípade mali sťažovatelia k dispozícii opravný prostriedok, ktorý im zákon na ochranu ich základných práv účinne poskytuje. Proti rozsudku okresného súdu z 27. júna 2016 mohli podať sťažovatelia odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 31/2017 z 30. novembra 2017. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd

preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Ústavný súd v súvislosti namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa charty napadnutým rozsudkom okresného súdu uvádza, že nepristúpil ku skúmaniu podmienok aplikovateľnosti charty, keďže dôvod odmietnutia tejto časti ústavnej sťažnosti (nedostatok právomoci) bráni jej vecnému preskúmaniu ústavným súdom.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 31/2017 z 30. novembra 2017

18. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

19. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať,

či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

20. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

21. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

22. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

23. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Zásada rovnosti strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02). To znamená, že všetci účastníci súdneho konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (III. ÚS 108/2013).

24. Podľa názoru sťažovateľov k porušeniu ich označených základných práv podľa ústavy, ako aj práva podľa dohovoru malo dôjsť tým, že krajský súd sa náležite nevysporiadal s ich uplatnenými odvolacími námietkami a napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený.

25. V súvislosti s námietkami sťažovateľov uplatnenými v ústavnej sťažnosti poukazuje ústavný súd na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej uvádza:

„Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie na podklade vykonaných dôkazov zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a prejednávanej vec aj správne právne posúdil. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. (v súčasnosti obdobne § 220 ods. 2 C. s. p.). Odvolaciu námietku žalovaných, spočívajúcu v nedostatočnom

odôvodnení napadnutého rozsudku a jeho nepresvedčivosti vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné, z jeho odôvodnenia sú zrejmé i úvahy, ktoré súd viedli k vyhoveniu žalobe. Odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.“

26. V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd zdôrazňuje:

«Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalovaných uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Jednou z odvolacích námietok žalovaných bolo odňatie možnosti konať pred súdom, spočívajúce v neexistencii reálnej možnosti nahliadnuť do pripojených spisov, ktoré súd na pojednávaní oboznámil len rámcovo. Odvolací súd uvedenú námietku žalovaných nepovažuje za dôvodnú. Súd prvej inštancie dôkaz pripojenými súdnymi spismi ako listinným dôkazom na pojednávaní dňa 27. 06. 2016 vykonal v súlade s ust. § 129 ods. 1 O. s. p. oboznámením ich podstatného obsahu. Zo zvukového záznamu z pojednávania jednoznačne vyplýva, že jednotlivé pripojené spisy neboli oboznámené len „Rámcovo“, ale na pojednávaní bol oboznámený ich podstatný obsah (či už prečítaním alebo oboznámením podstatného obsahu jednotlivých strán spisu), pričom konkrétne listiny súd oboznámil aj podľa žiadosti splnomocneného zástupcu žalovaných, ktorý mal možnosť sa k takto vykonaným jednotlivým dôkazom aj vyjadriť. Vzhľadom na uvedené nepovažuje odvolací súd odvolaciu námietku žalovaných spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom za dôvodnú.»

27. V súvislosti s ďalšími odvolacími námietkami sťažovateľov krajský súd uvádza:

„Ako nedôvodnú súd vyhodnotil i námietku žalovaných vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o neprimeranosti kúpnej ceny za nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom odporovaných právnych úkonov. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní boli predložené

viaceré vyjadrenia realitných kancelárii, či už žalobcom alebo žalovanými. Žalovaní v rámci svojej obrany predložili vyjadrenie realitnej kancelárie [REDACTED] [REDACTED] zo dňa 23. 03. 2011, podľa ktorého hodnota nehnuteľností mala byť 26.000,- eur (č. 1. 92 spisu). Následne žalovaní, potom čo žalobca predložil potvrdenie realitnej kancelárie [REDACTED] o cene obdobných nehnuteľností v danom období a danej lokalite v cenovom rozpätí 40.000,- eur až 50.000,- eur (č. 1. 825) a realitnej kancelárie [REDACTED] (č. 1. 827) o rozpätí cien od 50.000,- eur do 80.000,- eur, predložili potvrdenie realitnej kancelárie [REDACTED] (č. 1. 871 spisu), ktorá cenu nehnuteľností určila na 33.000,- eur a z ktorej ceny súd pri svojom rozhodovaní vychádzal. Pokiaľ teda žalovaní namietali správnosť a úplnosť skutkových zistení s poukazom na to, že sa nebránili znaleckému dokazovaniu ohľadne určenia trhovej hodnoty nehnuteľností, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie vychádzal práve z dôkazu predloženého žalovanými. I keď nie je pravdivé konštatovanie súdu poslednej vete bodu 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku o tom, že uvedená cena je cenou najnižšou, a to vzhľadom na cenu podľa potvrdenia realitnej kancelárie [REDACTED]. Z potvrdenia tejto spoločnosti však vyplýva, že v prípade domu by malo ísť o nehnuteľnosť v pôvodnom stave, bez prípojky vody, čo nesúhlasí s reklamnými inzerátmi z daného obdobia, kde bola predmetná nehnuteľnosť ponúkaná na prenájom ako novozrekonštruovaná chata s plne vybavenou kuchyňou, kúpeľňou a WC, čo nesporne predpokladá napojenie nehnuteľnosti na prívod vody. Vzhľadom na uvedené je ocenenie predložené pôvodne žalovanými na sumu 26.000,- eur, ktorá suma predstavovala aj kúpnu cenu, zjavne neprimerané. Súd preto logicky vychádzal z druhého potvrdenia predloženého žalovanými a teda druhej najnižšej ceny nehnuteľností, ktorá však bola vyššia ako kúpna cena. Súd prvej inštancie sa zároveň vysporiadal s návrhom na znalecké dokazovanie za účelom ohodnotenia predmetných nehnuteľností (bod 32. napadnutého rozsudku).

Pokiaľ žalovaní namietali splnenie podmienky pre určenie neúčinnosti právneho úkonu spočívajúcej v nedostatku iného majetku postačujúceho na uspokojenie veriteľa s poukazom na to, že spoločnosť [REDACTED], [REDACTED], mala v aktívach majetok (finančné prostriedky, zásoby na sklade, pohľadávky) vo výške prevyšujúcej pohľadávku žalobcu, odvolací súd uvádza, že pokiaľ aj žalovaní v konaní preukázali, že spoločnosť bola vlastníkom viacerých motorových vozidiel a táto vlastnila i pohľadávky, žalovaní

nepreukázali, že by odporovanými právnymi úkonmi nedošlo k ukráteniu žalobcu ako veriteľa. Pri posudzovaní schopnosti dlžníka hradiť svoje pohľadávky je totiž potrebné zohľadniť aj jeho záväzky. Žalovaní v konaní (i odvolaní) poukazovali na to, že majetok spoločnosti, vrátane pohľadávok, prevyšoval záväzky spoločnosti, uvedené však v konaní nepreukázali. Žalovaní predložili zoznam pohľadávok a záväzkov spoločnosti ku dňu 30. 06. 2010, hodnovernosť tohto zoznamu však bola v konaní žalobcom spochybnená. V priebehu konania bolo následne vykonaným dokazovaním preukázané, že pokiaľ ide o záväzky spoločnosti, tento zoznam nebol kompletný. Chýbajú tu jednak záväzky spoločnosti voči Sociálnej poisťovni, zdravotným poisťovniam, ale i záväzky voči súkromným osobám, o čom svedčia pripojené súdne spisy. Obrana žalovaných, že záväzky boli vylustrované podľa filtra obchodných partnerov preto v tomto smere neobstojí, uvedené napokon z tohto zoznamu nevyplýva. Odvolací súd zároveň poukazuje na vyjadrenie splnomocneného zástupcu žalovaných na pojednávaní dňa 27. 06. 2016, kedy uviedol, že napriek označeniu tohto zoznamu ako stavu pohľadávok a záväzkov ide len o pohľadávky a len voči obchodným partnerom, nezohľadňuje záväzky. Za daného stavu nemožno konštatovať, že by žalovaní uniesli dôkazné bremeno ohľadne tvrdenej schopnosti spoločnosti ustať všetkým svojim záväzkom, a teda i záväzku voči žalobcovi. Pokiaľ žalovaní vo vzťahu k posúdeniu schopnosti spoločnosti uhradiť svoje záväzky navrhli vykonať audit spoločnosti k rozhodnému obdobiu, vzhľadom na to, že v konaní sa nepodarilo zabezpečiť účtovné doklady spoločnosti, nakoľko táto si nepreberala zásielky (tieto boli vrátené súdu s poznámkou, že adresát je neznámy), rovnako sa nepodarilo výzvu súdu doručiť ani konateľovi predmetnej spoločnosti (zásielka sa rovnako vrátila s poznámkou adresát neznámy). Za daného stavu je zrejmé, že návrh žalovaných nebolo možné vykonať.“

28. Krajský súd v ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku poukazuje na to, že „... ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil i odvolaciu námietku žalovaných o nemožnosti nadobudnutia vedomosti o úmysle spoločnosti ukrátiť svojho veriteľa s poukazom na to, že sú diametrálne odlišnými osobami. I keď právnická osoba je osobou odlišnou od fyzickej osoby, nemožno opomenúť, že žalovaní v čase uskutočnenia odporovaných právnych úkonov boli tak spoločníkmi ako aj konateľmi spoločnosti. Ako už bolo ustálené súdnou praxou, k tomu, aby bolo možné dôvodiť, že úmysel dlžníka ukrátiť

veriteľa musel byť známy druhej strane postačí už úsudok, že za kupujúceho uzatvárala kúpnu zmluvu fyzická osoba, ktorá bola v tej dobe súčasne konateľom predávajúceho. Obrana žalovaných, že aj pri náležitej starostlivosti nemohli poznať úmysel spoločnosti ukrátiť svojho veriteľa sa tak javí ako účelová. V ďalšom odvolací súd odkazuje na bod 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Pokiaľ žalovaní namietali, že súd prvej inštancie neprihliadal na skutočnosť, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia bola pohľadávka žalobcu v časti uspokojená, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa s uvedenou skutočnosťou vysporiadal v bode 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktorý odkazuje.“.

29. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne.

30. Ústavný súd podrobil napadnutý rozsudok krajského súdu svojmu skúmaniu v súvislosti s námietkou sťažovateľov, že je arbitrárny, svojvoľný a že sa v ňom krajský súd náležite nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami sťažovateľov a dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu nie je možné hodnotiť ako arbitrárne a je nutné ho považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého nemá dôvod v tomto prípade zasahovať.

31. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

32. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľov uvedenými v odvolaní; odôvodnenie napadnutého rozsudku nemožno považovať za nedostatočné či arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné a neudržateľné, majúce za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.)

33. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľa namietajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Vo vzťahu k namietanému porušeniu ďalších sťažovateľmi označených základných práv podľa ústavy ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by indikovali ich porušenie napadnutým rozsudkom krajského súdu. Je tiež relevantné, že v tomto smere v ústavnej sťažnosti absentuje adekvátne argumentácia, ktorou by sťažovateľa odôvodňovali ich porušenie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 122/1018 z 11. decembra 2019

34. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

35. V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

36. Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľov.

37. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovatelia vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pretože podľa ich názoru odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keďže sa nezoberal podstatnými odvolacími námietkami, a teda rozhodol svojvoľne a arbitrárne. Za porušenie práva na spravodlivý proces považovali sťažovatelia i nedostatočne zistený skutkový stav veci, ako i to, že odvolací súd nerealizoval nápravu nesprávneho procesného postupu okresného súdu, ktorý im neumožnil oboznámiť sa s obsahom pripojených spisov. K uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovatelia argumentovali nedostatočne zisteným skutkovým stavom, pričom nekoncepovali právne relevantnú otázku, len vo všeobecnosti spochybnili prijaté právne závery odvolacieho súdu.

38. Dovolací súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uvádza:

„Pokiaľ žalovaní namietali, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní

(II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 C. s. p., ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaných na spravodlivý proces.

Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaných a vyjadrení sporových strán, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj doplnenie ďalších dôvodov. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým, ako už bolo uvedené, vytvára organickú jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie, nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Konajúce súdy dali dostatočnú odpoveď, prečo sú kúpne zmluvy voči žalobcovi právne neúčinné, ako aj odpovede na podstatné námietky žalovaných. Žalovaní preto nedôvodné argumentovali, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený, svojvoľný, arbitrárny; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných.“

39. V súvislosti s dovolaním namietanou vadou zmätočnosti spočívajúcou v nedostatočnom zistení skutkového stavu a nemožnosti oboznámiť sa s obsahom pripojených spisov dovolací súd argumentuje:

„Vychádzajúc z obsahu podaného dovolania videli žalovaní zmätočnosťnú vadu aj v nesprávnom zistení skutkového stavu. Podľa názoru dovolacieho súdu len tvrdenia o nesprávne zistenom skutkovom stave nezakladajú bez ďalšieho vadu vyplývajúcu z § 420 písm. f) C. s. p. Dovolací súd je totiž v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Námietku žalovaných o porušení ich práva na spravodlivý proces preto naďalej nemožno považovať za dôvodnú. Zároveň je nutné dodať, že prípadné nesprávne zistenie skutkového stavu, nie je podľa Civilného sporového poriadku ani samostatným do volacím dôvodom.

Nenáležitou je aj námietka žalovaných o nemožnosti oboznámiť sa s obsahom pripojených spisov. Podstatný obsah týchto spisov bol totiž súdom prvej inštancie oboznámený na pojednávaní konanom 27. júna 2016, čo potvrdzuje aj zápisnica z pojednávania. Skutočnosti zistené z týchto spisov boli použité len na dotvorenie predstavy o majetkovej situácii spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Nie je preto na ujmu žalovaným, že nemali možnosť oboznámiť sa s celým obsahom pripojených spisov, keďže tento pre rozhodnutie v spore nehral podstatnú úlohu. Postačovalo preto oboznámenie v rozsahu, v akom tak učinil súd prvej inštancie.

So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalovaných nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by boli vylúčení z uskutočňovania im patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.“

40. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd v napadnutom uznesení uvádza:

„Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať prípustnosťou a následne dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p. v spojení s § 421 C. s. p..

V preskúmvanej veci žalovaní v dovolaní síce uviedli, že uplatňujú dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p., no v dovolaní absentuje uvedenie právneho posúdenia veci, ktoré pokladajú za nesprávne a v čom konkrétne spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Vymedzeniu dovolacieho dôvodu

podľa § 432 C. s. p. nezodpovedá opis nesprávne zisteného skutkového stavu. Dovolanie je tak koncipované ako prosté spochybňovanie záverov odvolacieho súdu. V dovolaní sa vôbec neuvádza ani právna otázka, ktorá bola odvolacím súdom nesprávne vyriešená. Dovolací súd tak nemal možnosť ani posúdiť splnenie osobitných podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., a to, či ide o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či táto právna otázka (ne)bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Dovolací súd v tomto smere pripomína, že úlohou najvyššieho súdu nie je domýšľanie právnych otázok a dotváranie dovolania žalovaných. Dovolanie podané žalovanými pre nesprávne právne posúdenie veci preto nezodpovedá požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na vyššie uvedené dôvody, dovolanie žalovaných odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p. a podľa § 447 písm. f) C. s. p.“

41. V nadväznosti na citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerespektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie ním označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľov k súdnej ochrane v konaní o dovolaní.

42. Z citovaných častí napadnutého uznesenia možno vyvodiť, že najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľov odôvodnil primeraným spôsobom, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa

ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal so všetkými namietanými dovolacími dôvodmi sťažovateľov, vysvetlil, prečo sa nestotožnil s ich názorom, že odvolacie rozhodnutie nie je náležité odôvodnené, pričom zdôraznil, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu a takto je potrebné napadnutý rozsudok i posudzovať. Dovolanie sťažovateľov preto vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku, keďže sťažovatelia v dovolaní nevymedzili dovolací dôvod spôsobom, ktorý vyžaduje procesný predpis (absentuje uvedenie právneho posúdenia veci, ktoré považujú za nesprávne a v čom tvrdená nesprávnosť spočíva a formulácia relevantnej právnej otázky).

43. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovatelia namietajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Vo vzťahu k namietanému porušeniu ďalších sťažovateľmi označených základných práv podľa ústavy ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by indikovali ich porušenie napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Je tiež relevantné, že v tomto smere v ústavnej sťažnosti absentuje adekvátne argumentácia, ktorou by sťažovatelia odôvodňovali ich porušenie.

44. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.4 K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 47 charty napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

45. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. 6. 2016 vo veci C-205/2015, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, body 23 a 24, ECLI:EU:C:2016:499).

46. Z obsahu ústavnej sťažnosti ani príloh k nej priložených podľa názoru ústavného súdu nevyplývajú žiadne dôvody na záver, že by všeobecné súdy aplikovali v právnej veci sťažovateľov právo Európskej únie.

47. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd časť ústavnej sťažnosti vo veci namietaného porušenía základného práva zaručeného čl. 47 charty napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

48. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu